

Fru Anna Jensine Jakobsen,

Berglund

Inn memoriam.

Så er hun ikke lengere mellom oss, denne troskvinde. Det har behaget Herren å forfremme henne til herligheten i de evige boliger. — Som ganske unggutt kom jeg i kontakt med familien Jakobsen Berglund. Jeg fikk lov å besøke hjemmet og fikk lære både Jakobsen og fruene å kjenne. —

Jeg minnes første gang jeg var på møte hvor fru Jakobsen talte. Jeg kunne vel være ca. 10 år gammel. — Det var i hjembygda og folk gikk mann av huse dengang, når noen kom for å tale Herrens ord. Fru Jakobsen var kjendt som en dyktig forkynder og alle ville høre henne. — Jeg kan ikke minnes hva hun talte over. Jeg vet bare at det var masse folk, og på meg virket det så stemningsfullt og høitidelig at jeg nesten måtte holde pusten. - Da møtet var slutt og folket var i ferd med å gå, gikk jeg fram og tok fru Jakobsen i hånden og sa farvel. Da holdt hun hånden min og spurte meg: Hva heter så du? — Jeg fikk sagt mitt navn og hun strøk meg over håret og sa: Du Didrik må bli predikant, arbeider i Guds rike. Jeg glemmer det all dri. — Det tonte i mitt øre lenge etter: Du må bli arbeider i Guds rike. -

Så gikk hennes ønske og bønn i oppfylldelse. Jeg ble en arbeider av de små i Guds rike. Og fikk lære fru Jakobsen å kjenne bedre. Vi møttes på møter — i foreninger. Hun var en ivrig arbeider i I.O.G.T. Jeg traff henne over alt hvor noe godt og humanitært skulle utføres. — Best vil jeg minnes henne som taler. — Jeg tenker på de mange møter som ble avholdt i Losjelokalet på Bunjord. Jeg minnes de mange gripende våkenatt- møter med fru Jakobsen som taler og leder. — Jeg ser henne for meg på talerstolen, liten i seg selv med glød i sjelen og brand i sinnet for synders frelse. Jeg ser henne mellom bekymrede på kne for Gud. — Hun hadde god tid når det gjaldt å hjelpe andre. Intet av det som heter «Hastverk». — Jeg ser henne ved sykesengen og hos de døende. Mange er de som hun har fått hjulpet til klarhet og levende tro på Herren Jesus Kristus.

For et par år siden hadde vi den glede å ha henne her på Hvilehjemmet. Det var festdager som vi ikke skal glemme. Vi frisket opp minner fra svundne dager. Fru Jakobsen gledet seg over Hvilehjemmet, og gikk her mellom gjestene som den omsorgsfulle mor og gode rådgiver. Hennes bibeltimer og andakter var like frisk og gedigne som for år tilbake. Hun regnet med Herren i alle ting. Derfor ble hennes forkyndelse enkelt å male Kristus for folkets øine. — For ikke lenge siden skrev jeg en hilsen til henne. Vi ville gjerne atter se henne her på Hvilehjemmet. Men så kommer meddelelsen om at hun er flyttet for å være med Herren. Jeg vet at savnet i hjemmet mellom barna og svigerbarna er stort. Men her behøver ingen å sørge. Hun er hjemme — hun er fri og Gud har tørket sorgens tårer. Hun hadde et eneste ønske. Må dette oppfylles for alle som hun talte livets ord til. «Møt meg i de evige boliger» og vi ber om at hennes plass må fylles av en som er like brennende for synders frelse som det hun var.

Samlingsdagen kommer snart. Vi skal møttes på den Himmelske strand. Der intet øie mer blir vått.

Fred over Anna Jakobsens minne.

Didrik T. Solli